

Els carrers, buits

Crònica sobre la situació d'emergència sanitària als barris de La Marina

|| Jesús Martínez

Els carrers, buits.

Els somnis, trencats.

La propaganda, pel terra.

La gent, a casa seva, qui té casa. Els recollidors de ferralla, amarats, dormen les seves nits sense son al costat de la reixa del parc de Can Sabaté, davant de la llar d'infants El Gall i la Gallina.

La taca d'una pesta nova ha trastocat els barris de La Marina, les cares, els països.

El confinament ha estat respectat. Se sumen els dies, les setmanes, els mesos...

Neollengua per a una «nova normalitat»: test PCR, gel hidroalcohòlic, quarantena...

Al supermercat de la Mare de Déu de Port, l'avís: «Estimats clients, per a garantir la higiene dins del nostre establiment, els demanem que utilitzin aquestes bosses-guants per a realitzar la seva compra. En finalitzar la mateixa recordin dipositar a els guants-bossetes en les papereres».

Del verb sentir, en un altre súper: «Sentimos que usemos las mascarillas para trabajar. El motivo es para proteger mejor a toda la población, porque [la nova pesta] tiene un periodo de incubación en el que estamos asintomáticos (durante este periodo también se puede contagiar). El uso de mascarilla durante este periodo atenuaría la propagación».

A la farmàcia: «No tenim mascaretes, no tenim alcohol, no tenim guants».

Al replà, la solidaritat: «Davant la situació que estem vivint, oferim la nostra ajuda sense compromís si algú es troba amb problemes per: anar a comprar, [...] passejar mascotes, etcètera. També podem cuidar nens puntualment (sempre que les nostres obligacions laborals des de casa ens ho permetin)».

Els bars de xinesos, «tancats per vacances».

La loteria, pendent d'agraciats.

Els operaris de TMB desinfecten els autobusos amb potents canons d'ozó.

En els autobusos, s'entra per la porta del darrere, aforament limitat.

En les finestres: «Tot passarà», i els arcs de sant Martí de colors dibuixats sobre els núvols blancs.

En els dies de repunts i corbes que no s'aplanen, el comunicat de baixes ens toca directament.

Les estadístiques no diuen res. Candel les odiava. En el seu assaig La nova pobresa, va escriure: «Un mort és una tragèdia, i un milió, una estadística».

Els números es converteixen en «barbàrie mecanitzada», com diria el brigadista i capità anglès John Sommerfield.

Darrere dels números, els rostres.

El 19 de març, el missatge d'un col·lega: «Mi abuela acaba de morir. Ya descansa en paz».

A l'enterrament només va poder anar una mínima part de la família.

Descansi en pau (DEP).

C

CRÒNICA

El 23 de març, el pare d'una persona honesta ja no va tenir més forces: «Fruit del moment que estem vivint no hi ha prevista cap vetlla».

El pare va lluitar i va perdre.

DEP

Aquella mateixa tarda, un altre xiulet de wazap: «Una molt mala notícia de nou...».

DEP

El 24 de març, el pare d'una amic va morir.

Ella contesta: «Cuida't molt, de veritat».

DEP

A finals de març, el missatge al telèfon mòbil: «Esta noche ha muerto el padre del José».

Que la terra li sigui lleu.

DEP

A finals de març, va morir la mare d'un senyor amb ganes d'explicar històries. Professava el judaisme. No l'ha pogut acomiadar d'acord amb el ritu de la seva religió.

El 4 d'abril, va morir la mare de la prima d'un amic; així, es va anar com un buf.

DEP

El 6 d'abril, una de les madrines de guerra literàries, ens va dir adéu: «Amics, una notícia trista...».

Escribia haikus empolvorats de sucre: «Alba turquesa / amarillos los chopos: / suelta la magia».

ser enormement pragmàtics, aprofitant les esclatxes dels espais de participació que possibilitava la rígida legislació del nacionalsocialisme...».

DEP

Tantes les xifres de decés, tants els teletxifres, que el Consell de la Informació de Catalunya va demanar «respecte a la dignitat de les persones més enllà de la mort».

El 20 d'abril, va traspasar un dels activistes més veterans de les associacions de veïns: «Una molt mala notícia...».

DEP

El 21 d'abril, un fotògraf, en el grup de treball: «Después de colgar nuestra llamada, entró llorando. Su tío falleció en BsAs [Buenos Aires]. Confinamiento, distancia, familia, impotencia...».

Acte seguit, els «ho sento»: «Ho sento molt», «Lo siento», «Us acompaño en el sentimiento. Ho sento molt», «Lo siento».

DEP

El 28 d'abril, ens va deixar «l'alcalde» Josep Romeu. La seva dona s'havia anat just quatre setmanes abans.

Romeu havia treballat dècades a Olivetti, i col·leccionava segells de tots els continents i monedes que intercanviava en el mercat de numismàtica i filatèlia de la plaça Reial.

DEP

L'1 de maig, se'ns va ser una gran feminista, que va dir: «Si manessin les dones, un altre gall cantaria».

DEP

La llista és llarga.

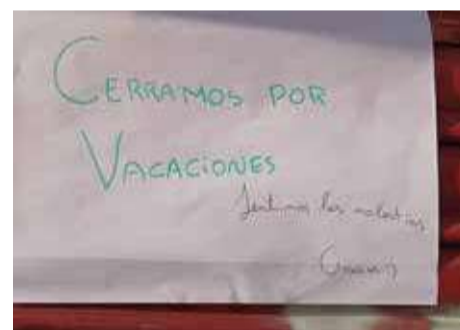
Quan tot passi, perquè tot passarà, la primera cosa serà retre honors als qui ens van precedir.

La següent cosa, seguir celebrant aniversaris, encara que sigui tancats, als balcons. Cantant ben alt des de dins els pulmons: «Per molts anys...».

La infermera Adelaida Torres, de 105 anys i protagonista de La Marina del febrer passat, ha passat el coronavirus. S'ha recuperat.

Ara està més ufana que mai.

L'1 de juliol farà 106 anys. ■

DEP

El 10 d'abril, ens va deixar la mare d'un altre amic, general en mil batalles.

Aquell mateix dia, 10 d'abril, es va morir el germà de l'amic d'un amic.

DEP

El 14 d'abril, el president de la Fundació Paco Candel, Pere Baltà, publicava un article d'homenatge als que s'han quedat pel camí, article titulat «Quan se'n va anar la generació del temps de silenci»: «En el camp de la cultura popular vam

PERSIAUTO

Especialistas en:

- Instalación y reparación de persianas
- Persianas Gradhermetic
- Aluminio
- Mosquiteras
- Toldos
- Motorización de persianas y puertas de local comercial o tiendas

info@persiauto.com
www.persiauto.com

Telf: 935196060 C/ del Foc, 114 08038 Barcelona